

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **E.K.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. Z. K., advokátku so sídlom v S., proti odporcovi **V. K.**, bývajúcemu v S., zastúpenému JUDr. S. R., advokátom so sídlom v B., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, ktorá právna vec sa viedla na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1 C 47/2003, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 9. júna 2010 č.k. 1 C 47/2003-609 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2010 sp.zn. 3 Co 241/2010, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 9. júna 2010 č.k. 1 C 47/2003-609 vo výroku, ktorým odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke 37 222,91 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku, ktorým bola účastníkom uložená povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa náhradu trov štátu, a to navrhovateľke v sume 367,03 € a odporcovi v sume 533,01 €, a vo výroku, ktorým bola účastníkom uložená povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok po 620,50 € a rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2010 sp.zn. 3 Co 241/2010 v častiach, ktorými boli uvedené výroky súdu prvého stupňa potvrdené, **z r u š u j e** a vec vracia v rozsahu zrušenia Okresnému súde Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 9. júna 2010 č.k. 1 C 47/2003-609, v spojení s opravným uznesením z 11. júna 2010 č.k. 1 C 47/2003-619 (vydaným len na opravu lehoty na splnenie povinnosti, ktorej sa mimoriadne dovolanie nedotýka), vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov (ďalej len „BSM“) tak, že hnutel'né veci (uvedené v bodoch 1. až 44. prvého výroku jeho rozsudku) a zostatkovú hodnotu členského podielu v bytovom družstve (uvedenú v bode 45. výroku) prikázal

do výlučného vlastníctva navrhovateľky. Hnuteľné veci nachádzajúce sa v malej vodnej elektrárni (uvedené v bodoch 1. až 27. druhého výroku rozsudku), motorové vozidlo, garáž a zostatok pôžičky (uvedené v bodoch 28. až 30. výroku) prikázal do výlučného vlastníctva odporcu. Z titulu vyporiadania BSM zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi sumu 18 277,80 € v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Z titulu „výplaty hodnoty výlučného majetku žalovaného slúžiaceho pre výkon jeho povolania nadobudnutého zo spoločného majetku účastníkov“ odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 37 222,91 € v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Z dôvodu vyporiadania pasív spoločného majetku vzniknutých z pôžičiek uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporcovi sumu 1 521,10 € v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu a obidvom účastníkom uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu náhradu trov preddavkovaných štátom (navrhovateľke v sume 367,03 € a odporcovi v sume 533,01 €) a súdny poplatok po 620,50 €. Výrok o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke 37 222,91 € „z titulu výplaty hodnoty výlučného majetku žalovaného slúžiaceho pre výkon jeho povolania nadobudnutého zo spoločného majetku účastníkov“ odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že si účastníci počas trvania manželstva výlučne zo spoločných prostriedkov postavili malú vodnú elektrárňu, ktorá ale slúži výkonu povolania len odporcu. Z posudkov znalcov mal za preukázané, že „východisková hodnota“ stavby malej vodnej elektrárne (podľa súdu suma, ktorá bola vynaložená na jej výstavbu) je „70 695,83 €“ (podľa znaleckého posudku 70 965,83 €; poznámka dovolacieho súdu) a že hodnota jej strojnotechnologickej časti je 3 475,99 €, a teda že účastníci na stavbu malej vodnej elektrárne spoločne vynaložili sumu 74 441,82 €. S poukazom na ustanovenie § 150, druhá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“) potom zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke „37 222,91 €“ (podľa súdom zachovaného postupu pri určení tejto sumy a hodnôt, z ktorých vychádzal, by to mala byť suma 37 220,91 €; poznámka dovolacieho súdu). O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a svoje rozhodnutie o nich odôvodnil tým, že na účely znaleckého dokazovania bolo zo štátnych prostriedkov vyplatených celkom 900,04 €. Pri rozhodovaní o miere účasti účastníkov na náhrade trov štátu zohľadnil, že navrhovateľka zložila preddavkovo o 5 000,-- Sk viac a preto jej podiel na trovách musí byť nižší o 82,99 € ako podiel odporcu. O povinnosti účastníkov zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa položky 6 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Keďže sa súdne konanie skončilo rozsudkom, je poplatková povinnosť každého z účastníkov po 3 % z majetku, ktorý im súd vyporiadal, uviedol súd prvého stupňa.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie odporcu rozsudkom z 21. decembra 2010 sp.zn. 3 Co 241/2010 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v znení jeho opravného uznesenia. Účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že odvolaním odporcu napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Mal za to, že odporcom tvrdené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a e/ O.s.p. nie sú dané.

Proti výrokom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke z titulu „výplaty hodnoty výlučného majetku odporcu slúžiaceho pre výkon jeho povolania“ 37 222,91 €, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti účastníkov nahradiť trovy štátu a zaplatiť súdny poplatok, „v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu“, ktorým potvrdil vyššie uvedené výroky rozsudku súdu prvého stupňa, podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „dovolaateľ“) mimoriadne dovolanie. Uviedol, že tak robí na podnet odporcu, pretože napadnutými časťami rozhodnutí súdov bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov tohto účastníka konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhol napadnuté časti rozsudkov zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnuté časti rozhodnutí spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Na odôvodnenie tohto svojho záveru uviedol:

„V konaní nie je sporné, že účastníci konania nadobudli malú vodnú elektrárňu počas trvania manželstva, a že táto slúžila na výkon povolania žalovaného. Z tohto dôvodu ju súdy nezahrnuli do BSM, čo je v súlade s § 143 OZ.

Za nesprávny považujem postup súdu pri určení úhrady vynaložených nákladov na malú vodnú elektrárňu zo spoločného majetku účastníkov konania. Súdy pri tom vychádzali zo znaleckých posudkov, pričom znalecký posudok Ing. J. L. (na č.l. 494) určuje všeobecnú cenu malej vodnej elektrárne. Takzvaná všeobecná cena nevyjadruje len cenu nehnuteľnosti v závislosti od druhu stavby, použitých stavebných materiálov, vybavenosti, konštrukcií, údržby, veku, výmery, ale aj situáciu na trhu s nehnuteľnosťami v danom mieste a čase.

Ide o cenu, ktorá predstavuje podiel bývalého manžela na nehnuteľnosti patriacej do zaniknutého BSM, za ktorú by ju bolo možné reálne predať.

Z uvedeného vyplýva, že podľa všeobecnej ceny sa určuje podiel bývalého manžela pri nehnuteľnosti, ktorá je predmetom vyporiadania BSM – teda patrí do BSM. O takýto prípad v tejto veci nejde.

Súdy napriek tomu, že malá vodná elektrárň nepatrila do BSM, zaviazali žalovaného uhradiť žalobkyni polovicu všeobecnej ceny malej vodnej elektrárne.

Podľa môjho názoru pri určení úhrady vynaložených nákladov na malú vodnú elektrárň mali sudy vychádzať z ustanovenia § 150 druhá veta OZ, ktorý určuje pravidlá pri vyporiadaní majetku nadobudnutého zo spoločných finančných prostriedkov za trvania manželstva, avšak patrí do oddeleného vlastníctva iba jedného z bývalých manželov.

Z jazykového výkladu slovného spojenia uvedeného v druhej vete § 150 OZ vyplýva „... nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok...“, že ide o náklady, ktoré boli vynaložené v dobe minulej a ich výška ku dňu zániku manželstva ani ku dňu vyporiadania BSM nie je nijako modifikovaná.

Výškou toho, čo bolo vynaložené je teda treba rozumieť výšku nákladov v dobe, kedy boli vynaložené.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že na výstavbu malej vodnej elektrárne boli vynaložené tieto finančné prostriedky zo spoločného majetku manželov:

- pôžička zo Slovenskej štátnej sporiteľne zo 16. mája 1990 v sume 170 000,-- Sk (5 642,97 €),
- 20 000,-- Sk (663,88 €) z Okresného úradu práce v Spišskej Novej Vsi v roku 1993,
- pôžička od p. P. v sume 15 000,-- Sk (497,90 €),
- pôžička od rodičov navrhovateľky v sume 35 000,-- Sk (1 161,97 €),
- pôžička od p. V. v sume 30 000,-- Sk (995,82 €).

Celkove bola vynaložená suma 270 000,-- Sk (8 962,36 €). Táto suma bola vynaložená zo spoločného majetku na oddelený majetok odporcu a touto sumou sa mali sudy aj zaoberať

pri určení jeho povinnosti uhradiť navrhovateľke náklady vzniknuté pri výstavbe malej vodnej elektrárne.

Súdy sa pri vyporiadaní malej vodnej elektrárne neriadili dôsledne ustanoveniami občianskeho procesného práva, ale ani uvedenými ustanoveniami hmotného práva, keď na danú vec aplikovali § 150 prvú vetu OZ tak, ako keby táto nehnuteľnosť patrila do BSM.

Nestotožňujem sa ani s výrokom o určení povinnosti úhrady sumy 533,01 € odporcom z titulu preddavkovaných trov štátu za vypracovanie znaleckých posudkov. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že znalecké dokazovanie ohľadne určenia všeobecnej ceny malej vodnej elektrárne navrhla navrhovateľka, pričom znalecké dokazovanie bolo nadbytočné a preto mal súd pri určení, ktorý účastník ich bude hradiť, prihliadnuť aj na tieto okolnosti.

Vzhľadom na nesprávne určenie povinnosti uhradiť navrhovateľke sumu 37 222,91 € za malú vodnú elektráreň, je nesprávne určená aj výška súdneho poplatku, keďže súd vychádzal z ceny majetku, ktorý účastníkom vyporiadal.“

Navrhovateľka vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že nie je opodstatnené tvrdenie dovolateľa, že súdy zaviazali odporcu zaplatiť jej polovicu všeobecnej hodnoty malej vodnej elektrárne. V odôvodneniach napadnutých rozsudkov sa takýto záver nenachádza. Práve naopak, z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že za základ svojho rozhodnutia vzal „východiskovú hodnotu“ stavby malej vodnej elektrárne, ktorá predstavuje hodnotu, za ktorú by bolo možné rovnakú stavbu nadobudnúť v čase vyporiadania. Súdy preto pri určení povinnosti odporcu nahradiť to, čo sa zo spoločného majetku účastníkov vynaložilo na jeho ostatný majetok, nepochybili. Nesprávny bol ich postup jedine pri určení výšky nákladov zriadenia strojno-technologickej časti elektrárne, kde skutočne vychádzali so znalcom určenej všeobecnej hodnoty 3 975 € namiesto východiskovej hodnoty 14 994 €. Vzhľadom na uvedené podľa navrhovateľky celková suma na vyporiadanie z oddeleného majetku odporcu mala byť správne ešte vyššia, vo výške 85 959 €. Navrhla preto dovolaciemu súdu, aby napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zmenil tak, že uloží odporcovi povinnosť zaplatiť jej z titulu výplaty hodnoty výlučného majetku sumu 42 979,50 €.

Odporca sa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu stotožnil s jeho dôvodmi a navrhol mu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadnym dovolaním napadnuté časti rozhodnutí súdov nie sú správne.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1, druhá veta O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Plniac si vyššie uvedené povinnosti dovolací súd sa preto predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto právnej veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd nezistil, že by konanie v preskúmvanej právnej veci bolo takou vadou postihnuté; takouto vadou konania napokon neodôvodňuje svoj mimoriadny opravný prostriedok ani dovolateľ.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1, druhá veta O.s.p., bez ohľadu na to, či dovolateľ odôvodnil svoje mimoriadne dovolanie dovolacím dôvodom aj podľa § 241 ods. 2

písm. b/ O.s.p., dovolací súd rovnako skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide okrem iného tiež vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania dokazovania určitým dôkazným prostriedkom alebo že jeho skutkové závery sú v rozpore s tým, čo vyšlo za konania najavo. V dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vytýka napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (i dovolania účastníka) odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ dôvodne vytýka súdu prvého stupňa a odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci v otázke určenia rozsahu náhrady toho, čo sa zo spoločného majetku účastníkov konania vynaložilo na osobný majetok odporcu v zmysle ustanovenia § 150, druhej časti druhej vety O.z.

Súd prvého stupňa pri určení rozsahu tejto náhrady vychádzal z toho, že účastníci za trvania ich manželstva zhotovili malú vodnú elektrárňu, na stavbu ktorej boli použité výlučne zdroje z ich spoločného majetku. Elektrárňu ale nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, pretože podľa svojej povahy slúži výkonu povolania len odporcu. S poukazom na ustanovenia § 150, druhá veta O.z. potom z dôvodu vyrovnania toho, čo sa zo spoločného majetku účastníkov konania vynaložilo na osobný majetok odporcu, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke do 30 dní sumu 37 222,91 €. Pri určení náhrady vychádzal z „východiskovej hodnoty“ (nie všeobecnej ceny, ako to tvrdí dovolateľ) stavby malej vodnej elektrárne určenej znalcom v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhady hodnoty nehnuteľností v sume 70 965,83 € a zo „všeobecnej hodnoty“ strojnotechnologickej časti elektrárne v sume 3 475,99 € určenej znalcom z odboru strojárstvo. Tento jeho postup, akceptovaný aj odvolacím súdom, ale nebol v súlade so zákonom.

Podľa § 150 O.z. pri vypořiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Podľa druhej vety citovaného ustanovenia pri vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva je každý zo spoluvlastníkov oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a naopak, je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že v prípade investícií zo spoločného majetku manželov do ostatného majetku jedného z nich, sú prostriedkami, ktoré je tento manžel povinný nahradiť, prostriedky skutočne vynaložené na tieto investície. Pri ich zisťovaní sa vychádza z ceny vecí a prác vložených do jeho ostatného majetku v čase, kedy boli vynaložené, a nie z východiskovej hodnoty (znaleckého odhadu hodnoty, za ktorú by bolo možné hodnotenú stavbu nadobudnúť formou výstavby v čase ohodnotenia na úrovni bez dane z pridanej hodnoty) alebo všeobecnej hodnoty zhotovenej veci (výslednej objektivizovanej hodnoty nehnuteľností a stavieb, ktorá je znaleckým odhadom ich najpravdepodobnejšej ceny ku dňu ohodnotenia, ktorú by tieto mali dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou) v oddelenom majetku jedného z manželov.

Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ preto dôvodne vytýka súdom, že pri určení rozsahu toho, čo sa zo spoločného majetku účastníkov vynaložilo na ostatný majetok odporcu, neprávne vychádzali zo východiskovej hodnoty stavby malej vodnej elektrárne (podľa dovolateľa zo všeobecnej ceny elektrárne), resp. zo všeobecnej hodnoty strojnotechnologickej časti elektrárne, namiesto prostriedkov skutočne vynaložených na investície do ostatného majetku odporcu, pri zisťovaní ktorých sa malo vychádzať z ceny vecí a prác v čase, kedy boli vynaložené.

Podľa dovolacieho súdu dovolateľ v súvislosti s vyššie uvedeným pochybením dôvodne vytýka súdom nižších stupňov aj vadu pri rozhodovaní o trovách štátu a určení súdneho poplatku.

Aj keď súdne konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je návrhové, ide o zvláštny druh súdneho konania, pretože súd je viazaný len tým, že podľa návrhu má vyporiadanie vykonať, nie však aj tým, ako to má podľa návrhu urobiť. Postupuje teda pri zisťovaní toho, čo sa má vyporiadať, ceny vecí a hodnoty vyporiadavaného majetku, ako aj podkladov pre spôsob vyporiadania po stránke kvantitatívnej aj kvalitatívnej dispozície s vecami a iným majetkom medzi účastníkmi z úradnej povinnosti, vyhľadávacím spôsobom.

Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

Podľa citovaného ustanovenia nemá štát proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, bezvýnimočne, ale podľa výsledkov konania. Tento uvádzaný zákonný predpoklad nie je však totožný so zákonným predpokladom „úspechu vo veci“, ako ho uvádza napr. ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. alebo ustanovenie § 143 O.s.p. Ustanovenie § 148 O.s.p. platí totiž ako pre konanie, v ktorom vo vzťahu medzi účastníkmi prichádza do úvahy náhrada trov konania (napr. ustanovení § 142 až 145 O.s.p.) a v ktorom účastníci majú prevažne postavenie navrhovateľov a odporcov, tak aj pre konanie v ostatných občianskoprávných veciach, v ktorých vzhľadom na povahu prejednávaných vecí nemožno hodnotiť úspech či neúspech účastníka vo veci (Zborník I, str. 130).

Keďže v preskúmvanej veci ide o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, teda o osobitný druh konania, nie je možné úspešnosť v konaní kategoricky posúdiť. V takom prípade ale treba pri posudzovaní úspechu zobrať do úvahy aj to, ako, resp. na základe akých tvrdení a na návrh ktorého z účastníkov bol dôkaz vykonaný (pozri návrhy navrhovateľky na č.l. 48, 117 a 122 spisu).

Treba naostatok súhlasiť aj s námietkou dovolateľa, že vzhľadom na nesprávne určenie povinnosti odporcovi uhradiť navrhovateľke sumu 37 222,91 € za malú vodnú

elektrárň, je nesprávne určená aj výška súdneho poplatku, keďže súd vychádzal z ceny majetku, ktorý účastníkom vyporiadal.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu v častiach, v ktorých potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výrokoch, ktorými odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke 37 222,91 €, bolo rozhodnuté o náhrade trov štátu a o súdnom poplatku zrušil (§ 243b ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa vo vyššie uvedených potvrdených častiach, pretože má rovnaké vady, pre ktoré sa zrušili časti rozsudku odvolacieho súdu, a vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová